

TEATRE NACIONAL
DE CATALUNYA

 Generalitat
de Catalunya

ÈDIP & ANTÍGONA

Versió lliure de Carlota Subirós
A partir d'Èdip rei, Èdip a Colonos i Antígona de Sòfocles

Informació pràctica

Sala Gran

Del 22/04/26 al 31/05/26

Horaris:

— De dimecres a dissabte, a les 19 h. * Excepte dies 29 i 30 d'abril, que les funcions són per a centres educatius (11 h)

— Diumenge, a les 18 h

Funció accessible:

— Dijous 14 de maig. Els serveis disponibles per a aquesta funció són: audiodescripció, subtitulació al català, bucle magnètic, so amplificat individual i visita tàctil prèvia a l'espectacle.

Funció subtitulada en anglès:

— Dissabte 23 i dissabte 30 de maig. El TNC proposa algunes funcions subtitulades en anglès per al públic de parla anglesa. Una oportunitat única per gaudir del teatre sense que l'idioma sigui un impediment.

Durada: 2 hores i 25 minuts

Edat recomanada: a partir de 16 anys

Espectacle en català

NOU material de premsa disponible a www.tnc.cat/premsa

Preus:

-50% Joves, aturats i persones amb discapacitat	17 €
-25% grups, +65 anys i social	25,5 €
Preu general	34 €

Una producció del Teatre Nacional de Catalunya

Fitxa artística

Versió lliure i direcció

Carlota Subirós

Traducció catalana en prosa

de les obres de Sòfocles

Carles Riba

Dramaturgista

Ferran Dordal

Repartiment:

Moha Amazian

Teseu

Lurdes Barba

Serventa

Babou Cham

Èdip

Joel Cojal

Hèmon

Oriol Genís

Tirèsias

Jordi Martínez

Creont

Vicenta Ndongo

Jocasta / Narradora

Albert Pérez

Missatger

Kathy Sey

Antígona

Yolanda Sey

Ismene

Yolanda Sikara

Eurídice

Junyi Sun

Habitant de Colonos

Moïse Taxé

Polinices

Escenografia

**Max Glaenzel amb la col·laboració de
Josep Iglesias**

Moviment

Cecilia Colacrai

Il·luminació

Raimon Rius

Ajudant de direcció

Erik Forsberg

Disseny de so

Damien Bazin

Ajudanta de vestuari

Alba Paituví

Música original i direcció musical

Clara Aguilar

Ajudanta d'il·luminació

Elisabet Castells Negre

Espai sonor

Damien Bazin i Clara Aguilar

Ajudanta d'escenografia

Mercè Lucchetti

Caracterització

Itziar Nzang

Assessorament sobre el text original

La casa dels Clàssics

Disseny de vestuari

Marta Rafa

Assessorament en diversitat

Salima Jirari

Confecció de vestuari

Taller Goretti

Assessorament a la composició i interpretació vocals

Marta Torrella (Tarta Relena)

Tractaments tèxtils

Berta Riera

Anne Cots

Producció

Teatre Nacional de Catalunya

Agraïments

Jordi Blesa Montoliu

Helena Ros

Sinopsi

Viatgem al cor mateix de la nostra cultura, al trasbals absolut de totes les certeses

Després d'adaptar amb èxit de crítica i públic *La plaça del Diamant* de Mercè Rodoreda que es va poder veure a la Sala Gran del TNC, Carlota Subirós s'envolta d'un equip de luxe per acostar-se a dos grans mites: Èdip i Antígona.

En aquesta versió lliure de les tres immenses tragèdies de Sòfocles –*Èdip rei*, *Èdip a Colonos* i *Antígona*– viatgem al cor mateix de la nostra cultura, al trasbals absolut de totes les certeses on, enmig de les violències desfermades, la veu d'Antígona clama amb força per la pietat, per la dignitat humana, per l'amor en lloc de l'odi.

Carlota Subirós Bosch

Èdip és el rei de Tebes i ha de trobar l'assassí de Laios, el rei anterior, per aconseguir guarir la ciutat de la pesta que la devasta. Antígona és la seva filla, l'única persona que, anys més tard, s'atreveix a trencar la llei i a enterrar el seu germà Polinices, mort en una guerra fratricida. Entre un moment i l'altre, Èdip i Antígona són desterrats de Tebes i es refugien a Colonos, un petit enclau prop d'Atenes on busquen la benedicció que un nou oracle ha promès per a qui aculli aquest home, abans pràcticament omnipotent, ara caigut en la més profunda desgràcia.

Èdip i Antígona encarnen dos mites fundacionals de la cultura occidental. Èdip és l'home que ha d'encarar-se a si mateix i a la seva culpa, obeint inexorablement el mandat essencial de la filosofia clàssica: coneix-te a tu mateix. Antígona, empesa des de ben petita a tenir cura del seu pare desesperat i invàlid, es convertirà en la dona que gosa aixecar la veu i comprometre la seva acció en contra de la tirania, per honorar la vida i la mort d'un germà. En aquesta versió lliure de les tres immenses tragèdies de Sòfocles – *Èdip rei*, *Èdip a Colonos* i *Antígona* – viatgem al cor mateix de la nostra cultura, al trasbals absolut de totes les certeses on, enmig de totes les violències desfermades, la veu d'Antígona clama amb força per la pietat, per la dignitat humana, per l'amor en lloc de l'odi, malgrat tot i malgrat tot i malgrat tot.

Carlota Subirós Bosch, versió lliure i direcció de l'obra

Activitats

Dijous Fort

Els Dijous Fort tornen al TNC després de l'èxit de les temporades anteriors. Aquesta temporada 2025/2026 compta amb 3 sessions, la següent de les quals serà el proper 7 de maig, amb *Èdip & Antígona*.

Què són els Dijous Fort?

Dijous Fort és una iniciativa del TNC per atreure públic jove al teatre a través de propostes culturals. Aquest dia, tots els menors de 35 anys poden gaudir d'una entrada de teatre + un pòdcast en directe (relacionat amb l'obra) + una beguda, per només 12 €.

El Dijous Fort d'*Èdip & Antígona* serà el proper 7 de maig. A les 18.15 h el públic gaudirà d'un pòdcast en directe al vestíbul superior del TNC: *DE L'ANTIGA GRÈCIA A TRUMP* amb Eudald Espluga i Albert Lloreta. A les 19 h, començarà la funció a la Sala Gran.

Gràcies a iniciatives com aquesta, durant els darrers anys el públic jove del TNC ha anat augmentant i els menors de 35 anys ja representen un 25% del total d'espectadors.

Més informació: [aquí](#)

Activitats

Col·loqui postfunció moderat per Jofre Font

Divendres 8 de maig del 2026, després de la funció

Els col·loquis sobre els espectacles compten també amb els membres de la companyia. Una ocasió única per aprofundir en cada proposta escènica amb la mirada particular d'un espectador privilegiat.

Jofre Font és periodista cultural de 3Cat-TV3. Actualment, forma part del programa *Marcians*. Anteriorment, dins de la televisió pública catalana ha dirigit i format part dels equips de projectes de difusió i divulgació cultural com *Ànima*, *Tria 33*, *Loops!*, *Bohèmia*, diversos documentals o la secció de cultura dels informatius.

També, ha presentat retransmissions televisives d'actes com els Premis Nacionals de Cultura, Liceu a la fresca, els Premis de la Nit de Santa Llúcia o el Concurs *Sona9*. La seva experiència radiofònica inclou les emissores Catalunya Ràdio, RAC1, COM Ràdio o SER Catalunya i en premsa escrita va col·laborar a La Vanguardia.

Fotografia de Jofre Font

Activitats

Jo també vaig al TNC

Taller per a infants mentre els adults veuen la funció

Taller vinculat a *Èdip & Antígona* el dissabte 9 de maig i el diumenge 10 de maig del 2026:

- Preu: 5 € per infant (entrades amb un 50% de descompte per als adults)
- Durada: la mateixa que l'espectacle
- Edat recomanada del taller: de 5 a 11 anys

El TNC organitza tallers per a infants tot coincidint amb les funcions per a adults amb l'objectiu d'oferir una experiència teatral compartida i única per a tota la família. Les activitats i els jocs dels tallers estan dissenyats per submergir els més petits en un món de creativitat i diversió i per connectar-los, d'una manera única i divertida, amb l'obra de teatre que veuen els adults.

Aquesta activitat s'emmarca dins de l'[Anem tots junts al TNC](#), una iniciativa que reuneix diferents propostes per venir al teatre en família: visites guiades, tallers creatius i espectacles familiars. Gràcies a projectes com aquest, el Teatre es consolida com un espai familiar i obert, on els espectadors poden endinsar-se en les arts escèniques i viure el teatre de manera activa i propera.

Activitats

Llibre d'Èdip rei, Èdip a Colonos i Antígona publicat pel Teatre Nacional de Catalunya

Edició especial del text de l'obra a 5 €

Disponibles a partir del dia de l'estrena de l'espectacle. Es poden adquirir a les taquilles els dies de funció, a la màquina expenedora del vestíbul de la Sala Gran i anticipadament per Internet.

Club de lectura: Llegir el Teatre

Tot un clàssic que ja aplega més de 22.000 lectors en els darrers 12 anys. El TNC forma els conductors d'aquests clubs i després s'organitzen sortides al TNC per veure l'espectacle que s'ha treballat.

Lectures Temporada 2025/2026:

Boira, de Lluïsa Cunillé

Tarsius, de Lara Díez Quintanilla

La corona d'espines, de Josep Maria de Sagarra

Maria Magdalena, de Michael De Cock, Carme Portaceli i Inés Boza

La Reina Lloba, de Pau Carrió a partir de William Shakespeare

Èdip rei, Èdip a Colonos i Antígona, de Sòfocles

El Firmament, de Lucy Kirkwood

*Activitat desenvolupada amb el Servei de Biblioteques del Departament de Cultura.

Pròleg

Raül Garrigasait. *Pròleg d'Èdip & Antígona*: Teatre Nacional de Catalunya

UN LLOC AL BOSC

Sòfocles no va concebre l'*Antígona*, l'*Èdip rei* i l'*Èdip a Colonos* com una trilogia. La primera, la tragèdia més antiga de les set que n'hem conservat, cal datar-la entre el 443 i el 438 abans de Crist, quan el poeta ja passava de la cinquantena. L'*Èdip rei* es va portar a escena entre el 430 i el 425. L'*Èdip a Colonos*, escrit entre el 407 i el 406, no es va representar fins després de la mort de l'autor, el 401. En el seu moment, cada peça es va estrenar juntament amb dues tragèdies més (i un drama satíric) que s'ha empassat el temps. La trilogia que incloïa l'*Antígona* va obtenir el primer premi en la competició dramàtica en què es presentava, la de l'*Èdip rei* va quedar segona, i de l'*Èdip a Colonos* no en coneixem prou bé les circumstàncies. Van transcórrer més de trenta anys entre la primera tragèdia i l'última. Si s'ha acabat imposant el costum d'editar-les juntes és perquè estan agermanades per uns mateixos personatges i per la dissort d'una mateixa nissaga. Però també les lliga un altre fil: totes tres, que són les tragèdies més profundes que tenim de Sòfocles, exploren alguna cosa que podríem designar, potser problemàticament, amb la paraula llibertat.

Quina llibertat, però? Els últims dos segles de revolucions culturals, polítiques i tecnològiques s'han construït sobre una convicció molt concreta: que cadascú de nosaltres és un subjecte autònom capaç de prendre lliurement decisions morals i racionals. El 1859 John Stuart Mill, posant paraules a l'essència de l'era liberal, va escriure que la llibertat consisteix a «fer el que volem, acceptant-ne les conseqüències, sense impediments dels altres, mentre allò que fem no els faci mal, encara que els sembli que la nostra conducta és estúpida, perversa o equivocada». A banda d'afirmar la voluntat, aquesta definició tan plana se centra sobretot en els aspectes negatius de la qüestió. Insisteix més en la sobirania individual que en les relacions i les comunitats. L'individu exerceix l'autonomia pel seu compte, com si la llibertat fos una emanació de la seva solitud. Així, qualsevol relació entre subjectes se sol imaginar com un contracte. Per més crítiques al liberalisme que formulem, no ens en podem desfer del tot, d'aquest plantejament, perquè té una dimensió fecunda i encoratjadora. En el fons, la visió liberal de la llibertat, si més no la de Stuart Mill, sosté que com més excèntric sigui cadascú més bé anirà tot. El respecte a la diferència, el rebuig de l'opressió, el dret a fer la nostra, l'eixamplament dels horitzons socials: som fills dels últims dos segles i portem inscrits dins nostre aquests principis.

Pot ser que aquesta convicció es comenci a esquarterar? La nostra època vol desxifrar l'ànima elaborant mapes neuronals, vol llegir els pensaments silenciosos (i en part ja ho sap fer), flirteja amb la idea d'implantar representacions al cervell. S'han

Pròleg

dissenyat mecanismes que emulen o suplanten la llibertat i que la poden controlar més que mai. Sabem que la suma de tots els subjectes humans ha trastocat les estacions, ha escalfat els mars, ha arrasat mig planeta. Les respostes autoritàries han recuperat una naturalitat que sembla antiga i nova. Quina mena de llibertat quedarà, després de tot això? Què voldrà dir que som lliures quan «fem el que volem»? Hi ha alguna cosa errònia en la base mateixa de la idea liberal de llibertat?

El teatre de Sòfocles ve d'un temps tan antic, tan aliè a les conviccions liberals, que planteja les coses amb una cruesa instructiva, ben allunyada de les nostres esperances. Que cadascú pugui triar lliurement i decidir quina vida vol fer: això, suggereix el poeta, és una il·lusió, una mentida, un autoengany. Primer de tot perquè la llibertat no és una qüestió individual; de fet, no és un assumpte humà i prou.

Fixem-nos en Antígona. Tendim a veure-la com un exemple del dret individual a revoltar-se. La història posterior ha fet gairebé inevitable veure-ho així. Però, en realitat, qui s'ha revoltat contra els principis establerts és el rei Creont, amb el seu decret que atempta contra el deure d'enterrar els morts. És Creont qui està en fals, és ell que es va ensorrant al llarg de la tragèdia, a mesura que s'imposa la veritat d'Antígona. Ella no posa el principi dels seus actes en si mateixa: afirma que ha desobeït Creont per obeir les lleis eternes, no escrites, dels déus. Afirma, també, que ho ha fet per la força de la sang que comparteix amb el seu germà irremplaçable. Antígona no actua per fer-se més autònoma o independent o lliure en el sentit liberal de la paraula, sinó per unir-se a coses que van més enllà de la individualitat. La llibertat se situa fora del jo.

I a l'inrevés: la revolta de Creont té conseqüències. Fora d'escena, el cadàver de Polinices encara es descompon, els ocells carronyaires i els gossos n'arrenquen trossos de carn i n'escampen les restes pels altars de la ciutat. L'actuació de Creont ha trasbalsat l'ordre general i ho ha contaminat tot. L'endeví Tirèsias explica al rei que la comunicació entre els déus i els mortals està trencada. La comunitat política està en perill. La sobirania d'un home, ni que sigui el rei, no té el poder de modelar el món al seu gust.

Abans d'aquests fets, quan ja se sap que algú ha transgredit la prohibició de retre honors fúnebres a Polinices, el cor de vells tebanos ha entonat un dels càntics més cèlebres de la literatura grega, el que comença «Hi ha moltes meravelles, i no n'hi ha de més gran que l'home». Més que un elogi, constitueix una advertència sobre la inventiva humana. L'home solca el mar, turmenta la terra amb l'arada, caça ocells i bèsties de terra, pesca i sap domesticar animals; l'home ha desenvolupat el llenguatge i el pensament «que és com un vent», ha fundat ciutats, ha construït cases contra les inclemències, ha trobat remeis contra les malalties. Però d'aquesta inventiva, que «supera tota esperança», se'n pot servir a fi de bé o a fi de mal. Quan en fa un mal ús per excés de gosadia, es torna àpolis, queda «privat de la ciutat». El suggeriment és ben clar: si la llibertat trenca els lligams entre l'individu i la comunitat, entre els mortals i els déus, entre el present i la continuïtat temporal, si la llibertat s'entén com una simple capacitat negativa, la

Pròleg

condemna s'abat ineluctablement sobre «l'home inventiu». La paraula que Riba va traduir per «meravella» a l'inici del cant, com apunta ell mateix en una nota, també significava 'enormitat', 'basarda numinosa'. L'home és terrible perquè té el poder de desfer tots els vincles que el constitueixen. Dins la lògica dels vells tebens, el gest bàsic de la llibertat entesa a la manera liberal, l'afirmació del poder de l'individu enfront de tot el que el condiciona, atrau necessàriament la destrucció.

O fixem-nos en el començament de l'*Èdip rei*. La pesta corca la ciutat, les dones no poden parir, el camp no dona fruit, els animals emmalalteixen. (Sòfocles havia viscut l'epidèmia que va afectar Atenes durant la Guerra del Peloponès, vivament descrita per Tucídides.) Tothom té clar que hi ha d'haver alguna raó per a aquest desordre, una raó relacionada amb els homes i els déus. La resposta de l'oracle l'explica: una impuresa contamina la ciutat i en trenca la continuïtat biològica. Tot està entrellaçat. Si el camp no dona fruit és perquè hi ha alguna alteració en el món dels homes. Si trontolla la ciutat, es traspalsa la natura, i viceversa. En Èdip es fonen dues figures arquetípiques: la del rei diví del qual depèn la salvació del poble i la del boc expiatori que concentra totes les impureses de la comunitat. Tant en un cas com en l'altre, no hi ha res d'individual en ell: tot és relació i connexió amb el que l'envolta. La tragèdia es pot llegir com una revelació progressiva d'aquest fet. Quan Èdip surt del palau per buscar la veritat a fora, la veritat sobre la impuresa que contamina la ciutat, no sap que la veritat és darrere seu, dins el palau, dins la família. Com més surt de casa, orgullós del seu talent, dominat per la passió de saber, més s'allunya del coneixement. L'*Èdip rei* és un mecanisme que, de primer, fa emergir l'heroi del palau impur; després l'hi fa tornar, li fa veure la veritat, l'humilia i li confereix, així, una saviesa tràgica. En aquest moviment, Èdip passa de sentir-se exaltat per la seva independència, per la seva intel·ligència, per la seva bondat reial, a adonar-se de la dependència radical de la seva vida.

L'últim acte en la vida d'Èdip és una desaparició misteriosa. Quan ja ha comès crims terribles sense saber-ho, quan ja n'ha pres consciència i, incapaç de suportar-los, s'ha buidat els ulls, quan ja ha estat expulsat de la seva terra i s'ha vist obligat a errar per Grècia donant la mà a la seva filla Antígona, aleshores l'home més avorrit dels déus arriba a un bosc sagrat i prohibit de Colonos, a prop d'Atenes, el bosc de les Eumènides. Ha perdut tot el que es pot perdre. En ell, les paraules fonamentals —mare, germana, filla— han deixat de ser unívocues. La seva malaurança fa por a tothom, és un intocable. Però allà es revela que la desgràcia que l'ha abatut també l'ha convertit en un ésser extraordinari: Èdip és ara la manifestació corpòria de l'ordre dels déus. És perquè els oracles es compleixen, és perquè Apol·lo conserva la seva autoritat, que Èdip és l'home més desgraciat de tots. Del seu cos n'emanarà una força protectora. La desolació en què viu confirma que, travessant l'absurditat de cada vida humana, impera alguna mena de sentit, un sentit tenebrós, impalpable. Èdip s'endinsa al bosc sagrat entre trons i llamps. El segueix Teseu, el rei d'Atenes, l'únic mortal que podrà saber el lloc exacte de la seva mort. Èdip ha perdut la casa i

Pròleg

la terra, i el seu lloc ja no serà entre els vius. Poc abans de desaparèixer, Èdip esmenta la «llum fosca» que l'acompanya. Els contraris s'han unificat sense dissonàncies. Se sent una veu que li diu que ja és tard. Aleshores, no se sap com, s'esvaneix.

Aquesta harmonia última entre l'home, el bosc i els senyals dels déus —els trons, els llamps, la veu— sembla la resolució no d'una simple trilogia, sinó de tota una vida dedicada a la composició de tragèdies. Al llarg de l'*Èdip a Colonos*, el protagonista insisteix que ell no va ser mai conscient de cometre cap crim, que els fets van ser decretats abans i tot que ell hagués estat engendrat. La llibertat, en qualsevol cas, és una cosa que ha vingut després de les desgràcies. Al final de l'*Èdip rei*, l'heroi havia dit que només l'acte de buidar-se els ulls l'havia volgut ell; els actes anteriors eren cosa d'Apol·lo. Igualment podem dir que als últims versos de l'*Èdip a Colonos* sí que és ell que, lliurement, s'endinsa al bosc a rebre la mort. Ara que la inconsciència ha quedat molt enrere, la llibertat consisteix a donar-se amb ple coneixement i a unir-se amb coses que no són humanes. S'assembla més a una immersió en el tot, en la comunitat política, en l'entorn natural, en l'entramat de les forces divines, que no pas a una decisió. No té res a veure amb la idea d'un individu que fa «el que vol» per afirmar la seva individualitat única i separada.

Per això és tan difícil, la llibertat de Sòfocles. Perquè per ser lliure cal haver viscut molt, cal saber tot el que devem als altres, cal tenir consciència que no som un punt aïllat ni una voluntat solitària. Diem jo, però en realitat només volem dir la necessitat o el desig inconscient d'entrar dins de tot allò que no és el jo, d'estimar-ho, de conèixer-ho, de lligar-nos-hi. Calen catàstrofes, de vegades, per arribar a assumir-ho de veritat —no en la teoria, sinó amb els fets.

Raül Garrigasait

ÈDIP & ANTÍGONA

Material de premsa
d'*Èdip & Antígona*
disponible a www.tnc.cat

Mecenases

Patrocinador

Damm
Fundació

Protectors

FUNDACION **ACS**   ZF CONSORCI **barcelona**
ZONA FRANCA

Benefactor

Coca-Cola

Col·laboradors

VERI
AIGUA PURA DEL PIRINEU

Gramona

 FC BARCELONA

Mitjans de comunicació

LAVANGUARDIA

3

CATALUNYA
RÀDIO

P el Periódico

EL PUNT AVUI+

a
ara.cat

RAC1

Servei educatiu i social

 Generalitat de Catalunya
Departament d'Educació
i Formació Professional

 Fundació "la Caixa"

Projecte Tàndem

Fundació
Catalunya
La Pedrera

Plaça de les Arts, 1
08013 Barcelona
Tel. 933 065 700
www.tnc.cat

